

εκδηλώσεις

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | τάσος θώμογλου */* επιμέλεια |
ιάκωβος καγκελίδης + αλέξανδρος κόγκας

Εικόνες του δρόμου

Άνοιξα τα ντουλάπια. Δεν είχα όσα έπρεπε. Μόνο ένα πακέτο μακαρόνια και μια κονσέρβα για ώρα ανάγκης, δεν έφτανε. Ήταν Κυριακή. Κλειστά τα Super Market. Κατέβηκα στο παντοπωλείο της γειτονιάς. Σάσπισε ο άνθρωπος. Με είδε να ψωνίζω κριθαράκι κι ένα κάρο κονσέρβες. Κι έπειτα έπιασε μπόρα-Θεέ μου, χαλάζι. Τι βροχή ήταν αυτή. Ένα μισάωρο κάτω από το υπόστεγο μη μπορώντας να φτάσω στην είσοδο της πολυκατοικίας μου.

Κι όταν ανέβηκα σπίτι-είδα από το μπαλκόνι, τα σύννεφα έντρομα να προσπαθούν να φύγουν. Μπας και βγει λιγάκι ο ήλιος.

Άλλαξα παπούτσια, είπα μέσα μου, “δεν με νοιάζει, όχι μποτάκια, καστόρ παπούτσια θα βάλω”. Και πήρα τις σακούλες και βγήκα να περπατώ στα απόνερα της πόλης που στέγνωναν σταδιακά. Ήθελα να περπατήσω τη παραλιακή, λίγο πριν μπω στο ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ, την Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου, εκεί που η δράση έλεγε πως “το καλό εκδικείται” και 24 ηθοποιοί με 14 ποιητές θα έλεγαν από ένα ποίημα ο καθένας.

Φτάνοντας στο Λευκό Πύργο σάσισα. ΜΑΤ, αστυνομικοί, αντιεξουσιαστές, ακροδεξιοί, διαδηλωτές, παρατεταγμένοι αντίθετα δίπλα στη θάλασσα.

Με δυο σακούλες τρόφιμα, άρχισα να κάνω ζιγκ ζαγκ περνώντας ανάμεσα από αστυνομικούς που ήταν σε “κατάσταση αναμονής”. Πρέπει να με κοιτούσαν σαν “τον τρελό του χωριού”, να τους προσπερνώ με...”τα ψώνια από το σουίπερ μάρκετ”. Φτάνοντας έξω από το θέατρο βρήκα κόσμο πολύ, με το ίδιο χαρακτηριστικό. Μια σακούλα στο χέρι. Σήμερα δεν είχε εισιτήριο. Μόνο μια “σακούλα του ελάχιστου”. Για κάθε πρόσφυγα. Για κάθε μετανάστη. Του ελάχιστου.

“Βούτηξα” μέσα στο ΒΑΣΙΛΙΚΟ, για να επαναβαφτιστώ. Το είχα ανάγκη. Να ακούσω ηθοποιούς και ποιητές της Θεσσαλονίκης, να απαγγέλουν την ψυχή τους. Να ακουστεί από τα ηχεία αυτή και να γίνει ένα με τη δικιά μου. Το είχα ανάγκη αυτό το καθάριο. Να λούσει το μυαλό, τα σωθικά μου, να ξαναγεννηθώ.
Άφησα τις σακούλες σε μια γωνιά και χάθηκα στο λυρισμό.

•

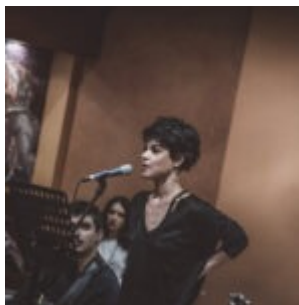
•

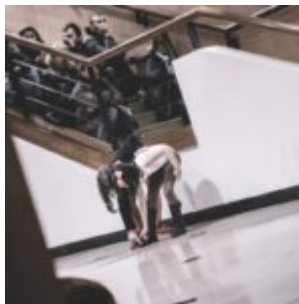
•

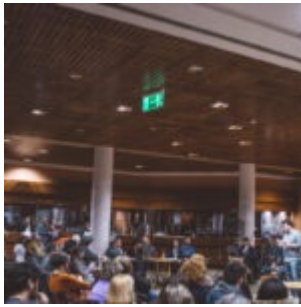
•

•

•

•

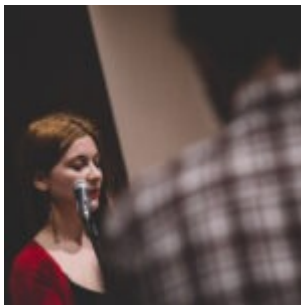
•

•

•

•

-

-

-

“Η εκδίκηση του καλού” στη Θεσσαλονίκη, πραγματοποιήθηκε όταν ο Χρήστος Αγγελάκος μετά τη ολόιδια “δράση” της Αθήνας, έδωσε έναυσμα στο Τέλλο Φίλη για κάτι αντίστοιχο να πραγματοποιηθεί την ίδια μέρα και στη πόλη μας.

Ο πρωταγωνιστής του Κ.Θ.Β.Ε. Μιχάλης Συριόπουλος και η ποιήτρια Ειρήνη Καραγιαννίδου, δραστηριοποιήθηκαν από την πρώτη στιγμή και “ενεργοποίησαν” την ομάδα των καλλιτεχνών που συμμετείχε σε αυτή, υπό τη σκέπη του Κ.Θ.Β.Ε που -δίχως δεύτερη σκέψη- έδωσε έγκριση, χάρη στο καλλιτεχνικό διευθυντή του οργανισμού, Γιάννη Αναστασάκη, την αναπληρώτρια Μαρία Τσιμά, και το μέλος του Δ.Σ. του Κ.Θ.Β.Ε, Γιώργο Κορδομενίδη. Όλα έγιναν μέσα σε μία εβδομάδα.

Αυτής της Κυριακής το απόγευμα, έμελλε να είναι διαφορετικό.

Γιόρταζε το θέατρο και ταυτόχρονα έξω από το ΒΑΣΙΛΙΚΟ, λίγο παραδίπλα, το “θέατρο της ζωής” παραληρηματικά δημιουργούσε επεισόδια και συγκρούσεις.

Στο φουαγιέ του Κρατικού, τέτοια “έργα” δεν έπαιζαν. Μόνο μέθεξη και καταφύγιο ήταν το ΒΑΣΙΛΙΚΟ.

Νικητές όσοι διψούσαν για δύο ώρες ψυχικής κάθαρσης και με πίστη δήλωσαν παρών στο διαφορετικό αυτό απόγευμα.

Όσοι ήταν μέσα στην αίθουσα, “χάθηκαν” σε μεστές ποιητικές στιγμές. Γυρνούσες το βλέμμα σου και παρατηρούσες καλλιτέχνες, βαθιά ταγμένους στο έργο τους και θεατές συνειδητοποιημένα παρόντες εκεί.

•

•

•

•

•

•

•

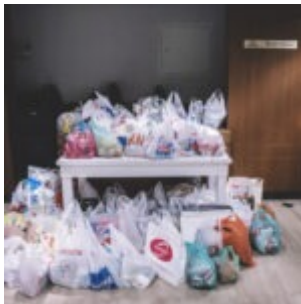
•

•

•

•

•

-

-

Όσο το κακό έξω θριάμβευε, με ανθρώπους ενάντια σε συνανθρώπους, μέσα στο ΒΑΣΙΛΙΚΟ το καλό θέριευε και εκδικούνταν.

Βάλαμο τα λόγια των ποιητών. Ηθοποιοί που απήγγειλαν και βούρκωναν. Ποιητές που σε ταξίδευαν, με λόγια και όχι με εισιτήρια.

Μουσική συνοδεία που έδινε “νότα” σε σελίδες χαρτιών που άλλαζαν χέρια.

Αλληλεγγύη: η εκδίκηση του καλού

-

Κόσμος καθισμένος όπου βρει, να παρακολουθεί μυσταγωγικά και αγόγγυστα.

Είπα να φύγω, μετά τα πολλά χειροκροτήματα.

Λίγο πριν, χάξεψα στο χώρο που μαζεύτηκαν όλες οι σακούλες. Κάτι καλό είχε γίνει, τελικά.

Βγήκα στο καθαρό αέρα. Μόνο σύννεφα υπήρχαν στον ουρανό και διαλυμένες πορείες. Να σας πω κάτι;... Δεν με ένοιαζε. Ντράπηκα που άνθρωποι με ανθρώπους είχαν κάνει νωρίτερα επεισόδια, αλλά εγώ είχα δει νέους και ηλικιωμένους, παρέα να έρχονται να ακούσουν ποίηση στο θέατρο που γιόρταζε.

Με ένοιαζε που είδα ένα χώρο γεμάτο τρόφιμα μακράς διάρκειας που θα καταλήξουν στα σωστά χέρια.

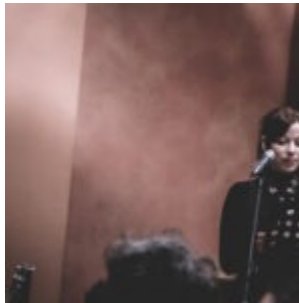
Με ένοιαζε που τούτη τη Κυριακή, κατέβηκα εγώ στο παντοπωλείο της γειτονιάς μου (αν έχεις το Θεό σου!) και αγόρασα κάτι που δεν αφορά εμένα, την οικογένειά μου, τους φίλους μου, ή κάποια υποχρέωσή μου.

Χάρηκα που νοιάστηκα για την υποχρέωσή μου, απέναντι στην ίδια τη ζωή.

Αυτή την υποχρέωση, που κάποιοι “τρελοί” την έδωσαν αφορμή με Τέχνη και την έκαναν δράση καλλιτεχνική.

Και “γιόρτασαν” το παγκόσμιο, συνειδητά, στεκόμενοι παρηγορητικά απέναντι στην πιο βαθιά πληγή που -τούτο τον καιρό- μας πονά. Μας πονά βαθιά και ουσιαστικά. Και δεν θα γιατροπορευτεί εύκολα...

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

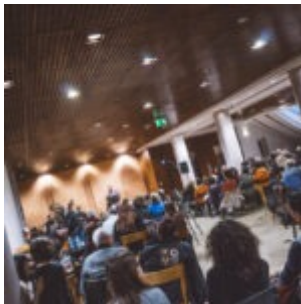
•

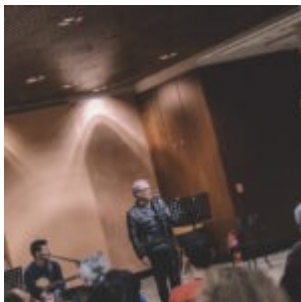
•

•

•

•

